

"Danfæren"

**ET NYHEDS- OG OPBYGGESE-
BLAD FOR DET DANSKE
FOLK I AMERIKA,**
udgivet af

Danish Lutheran Publishing House,
Blair, Nebraska.

"Danfæren" udkommer Onsdag i hver Uge.

Pris pr. Aargang:

De Forenede Stater \$1.50. Udlandet \$2.00

Bladet betales i Forskud.

Bestilling, Betaling, Adresseforandring

etc. med Undtagelse af Bidrag til

Bladets Indhold adresseres

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,

Blair, Nebraska.

Alle Bidrag til Bladets Indhold

Korrespondancer, Afhandlinger og andre

Artikler — sendes til dets Redaktør:

A. M. ANDERSEN, Blair, Nebr.

Entered at Blair Post office as second

class matter.

Acceptance for Mailing at special

rate of postage, provided for in Section

1103, Act of Oct. 3, 1917, authorized

on July 8, 1918.

Advertising rates made known upon

application.

I Tilfælde af, Bladet ikke modtages

regelmæssigt, bedes man klage til det

seddelige Postkontor. Skulde dette ikke

hjælpe, bedes man henvende sig til "Dan-

færens" Kontor.

Naar Læserne henvender sig til Folk,

som avetterer i Bladet, enten for at

købe hos dem eller for at faa Oplysning

om det aververede, bedes de altid om-

tale, at de saa Avertissementet i dette

Blad. Det vil være til gensidig Støtte.

den anden. For Officerers Vedkom-
mende vil Bererens Ravn, Mang,
Regiment, Korps eller Departement
og U. S. blive "stamped" paa "the
tag". Hvorfor to siges ikke; det synes
som begge skal være samme In-
skription. Det er gode Identifika-
tions-Mærker.

84 unge Mand graduerede nylig
fra Concordia teologiske Seminar,
St. Louis, Mo., 29 fra Concordia
teologiske Seminar, Springfield, Il-
linois og 26 fra Skolelærersemi-
nariet i River Forest, Chicago, Ill.,
12 fra Seminariet i Edward, Nebr.,
ialt 151 fra Missouri-Synodens Sko-
ler. 113 Præster og 38 Skolelærere.
Missouri Synoden gør sikkert et stort
og godt Arbejde for Guds Riges Ve-
fæstelse og Udbredelse i dette Land.

En vigtig Sensus-Beslutning.
Sensusrådet i Washington har
vedtaget følgende Resolution: Det
være besluttet, at alle udgaaende
Kommunikationer i det tykke Sprog,
der er Genstand for Censur, med
Undtagelse af Breve fra Fanger, ikke
skal forsendes gennem U. S. Mail.
Videre besluttet, at paa og efter 15.
August, 1918, vil U. S. Censurats
eneite autoriserede Form for Ude-
læelse være Vortfæring.

"The Council of National Defense"
har i sit "Official Bulletin" hen-
sest følgende til de forfæstede State
Councils of Defense:

"De sidste fæ Maanedre har
der i mange Dele af Landet vist sig
Tendens i Retning af Lovløs Væ-
dhandling af saadanne, som mistæn-
tes for Ulovlighed. Hvor patriotisk
Motivet for slige Udbrud end maa
have været, saa har deres Virkning
været beklægelig. De er Plætter paa
Krigsrekorden af en Nation, der
har erklæret, at den kæmper for
universel Regering ved Lov; de skaf-
ter Ammunition til fjendens Propa-
gandister, som forsøger at faa Ber-
den til at tro, at Tysklands Fjender
ogsaa er i Stand til at begaa Gri-
fomheder. Og ofte ved at vække
Brøde og Frygt modarbejder man
det, som Forsvarerådet gennem sin
opdragende Kampagne, Americani-
seringsarbejdet og Kommunes Or-
ganisation, har udrettet og med
saa stort Held gør for at forene
Nationen til i Fællesskab at fort-
sætte Krigen.

Den danske Kirkes An- sigt om Sammenslutningens Anse.

"Kirkelig Samler" for 288
Juli forekommer følgende angaa-
ende den Sag:

Pastor J. L. J. Tisen indleder
forhandlingen. Han fremhævede
sikkert den store Enhed, der i de-
me er imellem de to Samfund
værende i Lære og Ritual. Han for-
talte om en Menighed, som han
kendte, der først stod i den dan-
ske Kirke, dernæst i den forene-
de Kirke, og nu i den nord luther-
ske Kirke, uden at denne Skif-
ten fra det ene Samfund til det
andet havde bevirket nogen til-
synladende Forandring eller For-
styrrelse af Menighedens Liv eller
Gudsordens Form.

Den forenede Kirke lægger
megen Vægt paa, at vi-maa være
enige i vort Syn paa Bibelen som
Guds Ord. Taleren mente ikke,
at der i Virkeligheden var saa
megen Forskel paa vort Syn paa
Bibelen, men han mente heller
ikke, at Bibelen som Grundlag
for Sammenslutningen betød ret
meget. Enhver Sætt fra Russe-
litteren til Holy-Nollers holdt jo
sikkert fast ved den ortodokse Lære
om Boghvindspirationen, uden at
det derfor nogen i Den forenede
Kirke vilde regne det som et un-
uligt Grundlag for en Sammenslut-
ning med dem. Større end Forskel-
len i Lære og Bibelopfattelse var
den indre, aandelige Forskel. Livet
har forment sig noget forfæstligt
indenfor de to Samfund; og det
er faa et Spørgsmaal, om vi har
Frisind nok til at taale hinanden,
og se bort fra de mindre Forskel-
heder, der maatte være imellem os,
skulde vi ikke det, da var det bedre
ikke at faa en Sammenslutning. Der
er to Ting vi færligt maa over-
veje, før vi slutter os sammen: har
vi stærklighed nok til at bære over
med hinanden? og: vil det fremme
Arbejdet? Det er jo nemlig ikke
absolut sikkert, at en Sammenslut-
ning vil fremme Arbejdet. Det kun-

de jo godt være, at vi kunde frem-
me det mere ved i god Fortiaelse
med hinanden som nu at arbejde
videre hver for sig, hver med sin
Ejendommelighed.

Indlederen ønskede faa meget
Samarbejde imellem de to Sam-
fund som muligt, saa vi kunde læ-
re hinanden at kende og den Dag
saa muligvis kunde komme, da en
Sammenslutning vilde komme som
noget ganske naturligt.

Tonen i denne Udtalelse er jo
helt fredsrikt og vi indrammer
villigt, at vi ikke kunde slutte os
sammen med alle, der beræber
sig paa Bibelen som Guds Ord.

Smilertid maa vi bemærke, at
den Talemaade eller det Argument
fra grundvigt Side, at ogsaa Søf-
terne støtter sig til Skriften, er
gammel og forfæst, og vi anser den
for nedslættende og derfor usammelig.

Og selv de, der benytter dette
Argument imod os, fordi vi hæn-
der Bibelen som Guds Ord, de bruger
jo selv Søfterne ud af Bibelen
som Kilde og Grundlag for deres
Fortællelse af Guds Ord baade i
Menigheden og paa Missionsmar-
ket, og dermed har de selv slaaet
deres eget Argument.

Men lad os videre sige, at naar
vi i Den for. d. ev. l. Kirke, som
der siges, lægger megen Vægt paa,
at vi maa være enige i vort Syn
paa Bibelen som Guds Ord, saa
er dette fremfæst, at den har
været angrebet, eller der har, et-
vert vort Syn, været først nedslæ-
ttende Tale om den.

Gamle Grundvigt Tale om Bi-
belen som "Papirelapper, hundne i
strøgene" og som et "dødt Ord,"
har, efter vor Fortiaelse, gjort me-
get til, at Bibelen blev en rige-
agtet Bog, der af alt for mange
blev lagt paa Hylden.

Vel sender vi andre Udtalelser
af Grundvigt om Bibelen, f. Eks.:
"Herrens Bog var lagt paa Hyl-
den"; "Bibelen, læst med vaade
Øjne." Disse Udtalelser viser jo, at
han regnede Bibelen for Herrens
Bog, der ikke burde ligge paa Hyl-
den, men tages frem og læses.

Men de forrige var — i den
Ramp, Grundvigt førte færlig mod
Prof. Clavich, og i hvilken han
hævede det mundlige Ord i Kir-
ken paa det skrevne Ords Betøi-
ning — betegnede nok til, at de-
der læste Bibelen — med "vaade
Øjne" maatte tage sig sammen og
med Styrke hævede det skrevne Guds
Ords Betøining.

Videre forekommer det os, at den
grundvigt Mening har set alt-
for lidt paa den mere "Bibel-
kritik". Det i Ansørelsen fra "Ar-
Eml." bragte Udtryk "ortodokse
Lære om Boghvindspirationen" pe-
ger i den Retning.

Vi sluger ingenlunde alt, hvad
der først til Torvs imod den ortod-
okse Inspiraation. Lad være, at in-
gen Bogstapsinspiration
kan kaldes, saa opvæjer Resultaterne
af gamle Bibel-Saandfæstelses-
Underfølelse, hvad Bibelkritikken har
paaiaaet imod Inspiraationslæren.

En af den mere Tid's Autorite-
ter paa dette Omraade, den Kommis-
sion, der i Slutningen af forrige
Arhundredre sit i Opgave at re-
videre den engelske Overfølelse af
Bibelen, sagde i en Rapport, da den
var færdig med sit Arbejde, at selv
om man vilde sammensætte den bi-
bedste Tekst af de daarlige fore-
liggende Saandfæstelser, vilde ikke
en eneste Trostænde eller mo-
ralisk Sætning være tabt.

Og tag Udgivningen af det nye
Testamente paa Græsk, den tykke
Tilføgendes og de engelske Westcott
og Hort, — de har ikke opdaget,
at det, de fandt i forskjellige Saand-
fæstelser, var et Bilerede, de ikke
kunde finde sig til Nette i.

Videre kan henvises til Dr. Stat
Mordam; han undersøgte ogsaa for-
fæstelige Saandfæstelser, da han gav
os sin danske Overfølelse af det
nye Testamente, og han kom til væ-
sentlig samme Resultat.

Derfor — Bibelen's Ord
maa absolut hævedes som
det Guds Ord, vi faa se
af og prædike efter og for-
lade os paa til Frelse.

Naar dette ikke fremholdes saa
stærkt af Luther og hans Med-
hjælper, saa havde det rimelig-
vis sin Grund i, at man gift ud
fra det som en Fortidættning,
hvis Rigtighed ingen dengang
fandt paa at bestride. I hvert

ald brugte Reformatorerne Vi-
belens Ord til at stadfæste deres
Læres Rigtighed med.

At Braglarere og Søfetter
støtter sig til Skriften, det maa in-
genlunde faa os til at agte den
ringe; det skal hellere tale til os
i den Retning, at deraf kan vi
se, at Bibelen's Ord er et Ord, der
har Myndighed; ingen døber at for-
synde noget som Guds Ord uden at
søge til Bibelen som Stadfæstelse.

Lad os faa noget positivt om,
hvad Den danske Kirkes Mænd, fæ-
rlig dens Præster, holder Bibelen for
at være. Vi kan ikke nøjes med det
negative, at Bibelen er en
Bog, som enhver Sætt ogsaa støtter
sig til.

Hvorfor bruger man bibelske Uds-
ter som Kilde og Grundlag for
Guds Ords Fortællelse, dersom man
ikke holder Bibelen for at være Guds
Ord?

Lidt om vore Plæter mod vore unge Mænd.

I denne Tid tales der alle Vegne,
meget om, hvad vi kan gøre for
vore unge Mænd, som indfaldes
til Militærtjeneste. Vi kan ikke læ-
se Beretninger fra større Møder,
uden vi ser, at dette Spørgsmaal
har været fremme til Overvejelse
i en eller anden Form. Og jeg har
Jndtryk af, at der gøres en hel
Del af Præst, Menighed og Ung-
domsforening for dem, som er ind-
faldt fra deres respektive Kredse.
Men alligevel forekommer det mig, at
dette Arbejde er alt for vilkaarligt.

Der tales meget om at sende
Breve til vore Bønder i Krigstje-
nesten, og det er sikkert, at til Ti-
der giver et Brev mere op end noget
andet. En Menighed bør gen-
nem sin Præst blive ved at faa
i Forbindelse med sine unge, efter
at de er rejst til Vælfæstelsen eller
til Frankrig. Har Præsten ikke
Tid, saa bør en anden tage sig af
Sagen. Jeg har flere Gange af
Soldater faaet det Spørgsmaal:
"Vil den lutheriske Kirke gøre noget
for os i Retning af at søge os?"

Der tales ofte i samme Tone om,
at Kirken er en Mor. Hvis dette
er Tilfældet, saa maa det ogsaa
være dens Pligt at søge sine Børn.
I disse Tider, da der stilles saa
store Krav til vore unge Mænd,
trænger de til ikke alene at møde
deres egen Kirkes Repræsentant i
Vælfæstelsen; men de trænger til
at føle, at de ikke er glemt af deres
egen Menighed. Sidste Vinter var
der her ved "Camp Lewis" en store
Flok af unge Mænd fra en af
vore største Menigheder. En af dem
udtalte til mig ved en bestemt Lej-
lighed sin Forundring over, at in-
gen af dem til Jul havde hørt fra
deres Præst. Noget saadant bør
ikke ske. Det forekommer mig, at den
indfaldte unge Mand har Ret til
at vente, af den Menighed, som han
er vokst op i, og som venter ham
tilbage, at den maa søge ham med
Interesse paa den vanskelige Vej,
saa godt det er muligt.

Jeg har i de sidste fævotte Må-
neder været i Berøring med om-
kring halvandet hundred af unge
Danske fra begge Samfund. En
Del af disse har højt ny Testa-
menter. Nogle har haft dem hjem-
fra, andre har modtaget dem
fra J. M. C. A. Kun i et eneste Til-
fælde har jeg mødt en ung Mand,
der havde modtaget sit ny Testa-
ment fra Menigheden. Ser har vi en
anden af Menighedens Opgaver.
Den bør sørge for, at enhver af
dens unge Mænd, som indfaldes,
før Afreisen er forsynet med et Ek-
emplar af det nye Testamente i Romme-
format. Heldigvis har vi J. M.
C. A. i vore Vælfæstelser. Og den-
ne Organisation er mere end glad
ved at uddele Skriften til alle, der
ønsker et Ekemplar af samme; men
den forekommer mig, at Menighe-
den ikke kan forpære at lade nogen
Sammenslutning sørge for denne
Uddeling. Ideelt er det, at Menighe-
dens Sønner ved Jndtrædelse i Hæ-
ren har dens hellige Skriften med
hjemme fra. Lad Menighederne bli-
ve sig deres Ansvar bevidst paa det-
te Omraade; hvis meget kan komme
til at afhænge deraf. Hvad vil
en ung Mand tænke om den Me-
nighed, der har sendt ham ud paa
en Rejse, hvor Livet staaer paa Spil,
uden at have givet ham sin bedste
Bog med; men har overladt det

til en anden Sammenslutning at
give ham denne Bog. Hvis den Tan-
ke tænkes til Bunde, vil han ikke
føle sig færlig opmuntret til at ven-
de tilbage igen. Det er vel nok en
Selvfølge, at de allerfæsteste Sympa-
ti vil være hos dem, der hjælp
meist, da det knub.

Nu maa selvfolgelig ingen
tro, at jeg underkender det Arbej-
de, J. M. C. A. gør i vore Vælfæ-
stelser. Vi kunde absolut ikke und-
være disse Folk, der hører til de
bedste i vort Land, og som har for-
ladt Hjem og Berning for tidt i
Selvfornægtelse at tjene vort Lands
Sønner. Men jeg mener, at den en-
fælte har Pligter, som ikke uden
Tab kan skubbes bort. Vi er glæ-
de ved, at nogle vil gøre, hvad vi
ikke selv kan; men vi kan ikke la-
de dem gøre, hvad flæt og ret er
vor Pligt. Vore unge Mænd er ikke
ufærdige Mennefter. Hvad
der gøres for dem, paaføner de i
høj Grad. Den Tid skal nok kom-
me, da de betaler os tilbage, hvad
vi gør for dem i denne Tid.

C. S. Haskle

Til Bønder.

Pastor J. M. Hansen og Hustru
og Børn ønsker herved at udtale
en hjertelig Tak for al den Del-
tagelse der er bleven dem til Del
af Befolkningen i Staplehurst, Ne-
braska, og Gayville, So. Dak., og
andre Steder ved deres fæstede
Miltons Død og Begrævelse. Tak,
Bønder!

Brev fra Japan.

No. 101.
I Amaki
har jeg været tre Gange siden i
Hjør Efteraar, og hver Gang har
jeg hentet Opmuntring derude. Ar-
bejdet der er ikke let. Det kan næ-
rest lignes ved en Kamp, hvori
Njenden bruger selv de uridderlig-
ste Midler. Men det er opmun-
rende at se Mito holde ud og
tålmodig være forsvaret om, at Sej-
rens Dag skal komme.

Han havde en stor Søndagsstole.
Saa gif Præsterne rundt fra Hus
til Hus og ligefrem forbød For-
ældrene at sende deres Børn, om
de ikke selv vilde udelukkes af Tem-
pelstædet. Saa spandt Søndagssto-
len ind til næsten ingenting.

Fleer unge Mænd var meget in-
teresseret og vilde nok være krist-
ne, men lidt efter lidt blev de
borte; at besæge dem ledte ikke til
noget, de vilde eller kunde ikke
høverken komme til Møder eller tage
imod ham. Forleden kom en af
dem, nu skulde han rejse til en an-
den By, men inden han rejste, vilde
han dog lade Mito vide, at det
ikke var sålnt Interesse, men kun
et bestemt Forbud, forfæret ved
Trusler, der havde faaet ham til
at blive borte.

Sidst i Marts var jeg derude en
Lørdag Aften. Der var først "Søn-
dagsstole", som han har hver On-
sdag og Lørdag Aften; der var da
omtrint en Snæs Børn; netop den
Aften havde de Tilbageblik og Gen-
tagelse af, hvad de havde læst i læn-
gere Tid. Det glædede mig at høre
de Svar han fik, somme var ret
dybtindgaaende og vidnede om, at der
var udført et trofast Arbejde. Saa
talte Mito til Børnene angaaende
Fortfølgelsen og om at være ud-
holdende. Børnene tog det paa
en saa alvorlig Måde, at man
skulde tro, at de kunde have væ-
ret fra kristne Hjem; de havde øjen-
synlig fattet Tillid til Mito og
ansaa nu hans Sag som deres.

Ved Mødet for de voksne var
der kun fem voksne, som kom ind,
en Del stode udenfor, nogle krøb
ind i en mørk Krog, hvorfra de
kunde se og høre uden at ses, for
der er nok regelmæssige Spjedere,
somm afgiver Beretning til Temp-
lerne om, hvem der døber at over-
træde deres Forbud.

Af de fem var den ene en ung
troende Mand, døbt andsteds, som
nu arbejder der i Amaki; han har
været med til hvert eneste Møde og
Gudsstjeneste lige fra Begyndelsen
af, og hvad mere er, han har li-
geledes været eneste Gang bragt to
unge Kammerater. I Begyndelsen

var de meget tilbageholdne over-
for Mito, men det er forb; nu
kommer de direkte til ham med
alle deres Spørgsmaal, og der
 synes at være Udigt til, at de
kunde komme igennem alle Van-
kelighederne ind til Herren selv.

Forinden disse tre unge Mænd
var der en fjerde, som var gammel
nok til at have sin Sønesøn med
til Søndagsstolen. Det viste sig at
være en ret interessant Mand.
Hans Kones Broder er gift med
en Datter af Baron Ishii, Japans
Minister i Washington, og er an-
sat i Udenrigsministeriet i Tokyo;
med en saadan Svoger kan man jo
tage sig Friheder, som almindeli-
ge Mennefter ikke kan, og nu had-
de han faaet det i Hovedet, at det
vilde være en meget god Ting
at blive kristen. Han gav et godt
Jndtryk og syntes at være ærlig i
sin Sagen; at den kostede ham no-
get, tilfød han, for der var nok
dem, der vilde drille ham.

Søndag Morgen var jeg til den
tidligste Søndagsgudsstjeneste, jeg
endnu har overværet. Det er jo
kun de kristne, der sender noget
til Søndag, og selv det er mere end
smaat nok; naar der saa ingen
kristne er, saa er der jo intet at
sige op; almindelige Mennefter
kommer ikke til noget Møde, fordi
det er Søndag Formiddag.

Men den unge kristen, der er
Tandlægemedhjælper, vilde nok til
Gudsstjeneste, bare det kunde lade
sig gøre, men kl. 7½ spidtes der
Profot og fra 8 af skulde man væ-
re i Klinikken. Men Mito vidste
Maad; han satte Gudsstjenesten til
kl. 6! Og den unge kristen med det
to ikke-kristne Kammerater har været
der regelmæssig hver eneste Søn-
dag Morgen.

Allerede halvfæst kom der tre
Smaapiger paa 11-13 Åar, de
er hjertelig med i Søndagsstolen
og er glade ved at komme Søndag
Morgen ogsaa. Med Mito og hans
Hustru var der saa kun 8 Tilhø-
rere, men de var interesserede, og
det var saa let at prædike for dem.

Paa Hjemvejen skulde jeg gen-
nem Tamushimaru; der lever en
gammel Mand, som jeg blev godt
kendt med det Aar, Pakt. Nielsen
var i Amerika. Han synes at være
virkelig overbøst om Jesu Magt
til at frelse, men døbt er han ikke
endnu; om han nogen Sunde bliver
det — det er Familien igen, som
holder tilbage. Han ønskede jeg dog
at besøge og give et Opmuntrings-
og Formaningensord; han er en
gammel af den gamle Skole, som
ikke gif til Skole, saa han ikke
læste, og han kan altsaa ikke saa
andet Guds Ord ind i Hjertet end
det, der kommer ind ad Øret. Jeg
fandt ham, og han var glad ved
at se mig, men jeg kunde ikke faa
et Ord sagt til ham, dels var der
fremmede i Butikken, dels havde
jeg ikke et Ord, der passede. Ti-
den gif, det Tog, jeg skulde med til
Kurume, var i Ankomst, og jeg havde
intet faaet sagt.

Da opdagede jeg, at jeg havde
glemt min Paraphy i Toget fra
Amaki; der var en halv Miles Vej
til det Sted, hvor det holdt, jeg stak
af ned efter det, som lige, som
Toget var ved at sætte sig i Bevæ-
gelse mod Amaki igen, men fik dog
min Paraphy. Toget til Kurume
var jo gaact, jeg maatte vente til
det næste, men nu havde jeg no-
get at sige den gamle Mand, som
han kunde forstaa; min Paraphy,
skønt mærket med mit Navn, var
bleven borte, jeg havde-lobet, saa
Sveden jagtede ned ad Ansigtet,
for at faa den igen. Saaledes søg-
er Herren efter Sjæle, der er fæ-
ste til at bære hans Vilbede og
Ravn. Og jeg tror, den gamle for-
stod det; Tabet af en Paraphy kun-
de regnes ud, og gav ham en Anel-
se, hvad Herren tænker om Sjæle,
der ikke vil komme tilbage til ham,
naar han løber efter dem paa deres
vildfærende Veje.

Da det næste Tog kom, var jeg
saa lykkelig ved dog at gaa et lille
Erinde for min Herre hos den gam-
le Mand, og i Toget blev der atter
Lestighed til at sige lidt om ham
og friste Besøktstaf med en Lærer
fra Mellemstolen i Amaki, der ind-
bød mig til at besøge ham i sit Hjem.
Den Lestighed skal jeg se at benytte,
naar jeg faar den. Suf Amaki, og
de to gamle i eders Forbønner.

J. M. L. W i n t h e r.